

4. neděle postní rok C (2025)

1. čtení – Joz 5,9a.10-12

Boží lid přišel do zaslíbené země a slavil velikonoce.

Čtení z knihy Jozue.

Hospodin pravil Jozuovi: „Dnes jsem z vás odvalil egyptskou hanbu.“ Synové Izraele se utábořili v Gilgalu a slavili velikonoce čtrnáctého dne toho měsíce večer na jerišských planinách. Na druhý den po velikonocích jedli z úrody té země: nekvašené chleby a pražená zrna. Téhož dne přestala (padat) mana. Byl to druhý den, když jedli z úrody té země. Synové Izraele už neměli manu, toho roku jedli z výnosu země Kanaán.

Mezizpěv – ŽI 34,2-3.4-5.6-7

Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.

Ustavičně chci velebit Hospodina,
vždy bude v mých ústech jeho chvála.
V Hospodinu nechť se chlubí moje duše,
at' to slyší pokorní a radují se.

Velebte se mnou Hospodina,
oslavujme spolu jeho jméno!
Hledal jsem Hospodina, a vyslyšel mě,
vysvobodil mě ze všech mých obav.

Pohled'te k němu, at' se rozveselíte,
vaše tvář se nemusí zardívat hanbou.
Hle, ubožák zavolal, a Hospodin slyšel,
pomohl mu ve všech jeho strastech.

2. čtení – 2 Kor 5,17-21

Bůh nás smířil se sebou pro Kristovy zásluhy.

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

(Bratři!) Když se někdo stal křesťanem, je to nové stvoření. To staré pominulo, nové nastoupilo. A všecko to pochází od Boha; on nás smířil se sebou skrze Krista a svěřil nám službu, abychom (hlásali) toto usmíření. Vždyť Bůh pro Kristovy (zásluhy) smířil svět se sebou, lidem už nepřičítá jejich poklesky a nás

pověřil kázáním o tomto usmíření. Jsme proto Kristovi vyslanci, jako by skrze nás napomínal Bůh. Kristovým jménem vyzýváme: Smiřte se s Bohem! S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha.

Zpěv před evangeliem – Lk 15,18

Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě.

Evangelium – Lk 15,1-3.11-32

Tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije.

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

K Ježíšovi přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou replati: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: ‘Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.’ On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytíl se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedával. Tu šel do sebe a řekl: ‘Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!’ Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: ‘Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem.’ Ale otec nařídil služebníkům: ‘Honem přineste nejlepší šaty a obleče ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přivedte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!’ A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: ‘Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.’ Tu se (starší syn) rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: ‘Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohýril tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!’ Otec mu odpověděl: ‘Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se

veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.',,

Homilie

Není to tak, že by jeden byl špatný a druhý dobrý nebo téměř dobrý. Oba synové měli své chyby, i když asi každý po svém. Přečtěme si tedy podobenství znova, abychom se podívali na oba syny a viděli jejich hříchy. Začneme tedy takto: "Jeden muž měl dva syny. Mladší z nich řekl svému otci: Otče, dej mi podíl z majetku, který mi připadá. A tak mezi ně rozdělil majetek." (Lk 15,11b-12)

Prvním hříchem je chamtvost. Chybělo mladšímu synovi něco? V podobenství se dále říká, že otec měl mnoho služebníků, takže byl bohatý muž. Mohl svému synovi něco závidět, zvláště když se na konci podobenství dozvídáme, že měl opravdu velké srdce? To vše však nestačilo tváří v tvář touze mít, vlastnit, mít pytel peněz nebo účet v bance - se spoustou nul. Druhým hříchem byla vražda. Sice symbolicky, ale přece. Část majetku, která připadla synům, jim náležela po otcově smrti. Nárokovat si podíl, dokud byl otec naživu, bylo jako symbolicky - zabít svého otce – už nejsi, tati. A tak tomu skutečně bylo. Otec byl naživu, takže bylo nutné se od něj vzdálit, co nejdál, jako by neexistoval. Syn otce nezabil, ale zapomněl na něj, vypustil ho z hlavy. Syn zapomněl na otce, na svůj domov, žil, jako by otec nebyl. Otce už k ničemu nepotřeboval.

Dalším hříchem je rozmařilost: "Zanedlouho mladší syn, když si všechno vzal, odešel do daleké země a tam rozhazoval svůj majetek, žil rozmařile." (Mt 28,7). (Lk 15,13) Žít nad poměry, být rozmařilý a rozhazovat majetek je hřích. Neexistuje bohatství, které by nebylo možné promrhat. Každé jmění může být zničeno.

Dalším hříchem, poměrně rafinovaným, je to, co nazývám "chudoba snů". Je to tak, že naše sny, naše ambice, naše touhy jsou hnacím motorem našeho života, našeho úsilí a naší práce. Co se stalo snem tohoto syna, když se najal pást vepře? "Rád by utišil hlad lusky, které

žrali vepři, ale nikdo mu je nedával" (Lk 15,16) Jaký hrozný pád!
Vidíte, o čem snil? O lusky! Velmi ambiciózní! Protlačit se do koryta!

Dalším hřichem je nevíra. Syn si nedovolil pomyslet, že kdyby se vrátil domů, mohlo by být všechno jako dřív. Chtěl se vrátit domů, ale to, v co doufal, byla jen střecha nad hlavou a chléb k nasycení. Rozhodl se: "Vstanu a půjdu ke svému otci a řeknu mu: "Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě, nejsem už hodný nazývat se tvým synem, učiň mě jedním ze svých nádeníků." (Lk 15,18-19) Je pravda, že ve své plánované řeči nazval svého otce otcem, ale doufal, že až se vrátí domů, bude jen pouhým služebníkem. Nevěřil, že by mohl získat zpět to, co ztratil.

Chamtvost, odmítání a zapomínání na otce, rozmařilost, malost a nevíra. To jsou hřichy mladšího syna. Je jich pět.

A hřichy staršího? I ty budeme sbírat. Prvním z nich je, že nechal se ovládnout hněvem. Druhým je postoj uražené pýchy: "Na to se rozzlobil a nechtěl vejít; tehdy vyšel jeho otec a vysvětlil mu to."(Lk 15,28)
Dalším hřichem je skrytá záště, která mimochodem vybuchla: "On však svému otci odpověděl: "Hle, sloužím ti už tolik let a nikdy jsem nepřestoupil tvůj příkaz, ale nikdy jsi mi nedal kůzle, abych se poveselil se svými přáteli." (Lk 15, 15). Zdánlivě bylo všechno v pořádku, byl doma, pracoval, a přesto choval v srdci hlubokou záště, choval vůči otci záště a křivdu.

Dalším hřichem je popírání pokrevních vazeb. Byl pro něj jeho bratr skutečně bratrem? Všimněte si, že ho neoslovil "můj bratr", ale "tvůj syn": "Ale protože se vrátil tento tvůj syn, který prohýřil tvé bohatství s nevěstkami, dal jsi pro něj zabít vykrměné tele." (Lk 15,30) Dalším hřichem je očerňování. Jedná se o stejný výrok: "Rozhazoval tvůj majetek s nevěstkami." (Lk 2,7). (srov. Lk 15,30) Kde přišel na ty prostitutky? Snad ho k tomu přiměly jeho vlastní touhy? Kdybych měl tolík peněz... "Ty víš, co by se dělo? Zábava, prostitutky!" Každý má sny podle svého srdce. Posledním hřichem je žárlivost: "Nechal jsi kvůli němu zabít vykrměné tele." (Lk 15,30b)

Spočítejme si tyto hřichy... hněv, uražená pýcha, zášť, odmítání bratra, ocerňování a žárlivost. Máme jich šest. Pět mladší, starší šest! Starší je vítěz ve sbírce hřichů. Nejde však o počítání. To přece dobře víme. Poučení, které si z tohoto příběhu můžeme vzít, je dvojí. Prvním je, že je možné zcela zabloudit, a to i velmi blízko oltáře!

Druhé poučení je, že pro každého syna má otec své velké srdce! Jednoho se ujme, druhému vysvětlí. Žádného neodmítá, miluje oba.

A ty? Prosím, zeptej se sama sebe, jaký jsi syn? Jaká jsi dcera? Jaké jsi Boží dítě? At' jsi kdokoli, odpověď je jediná - jsi ztracený syn, jsi zatracená dcera. Možná jsi ztratil sám sebe tím, že ses vzdálil od Boha Otce? Možná jste se vůbec nevzdálili, možná jste zdánlivě blízko, ale jste stejně ztraceni, nebo možná ještě více.

A ted' – dobrá zpráva! At' jsi kdokoli, máš Otce v nebi. Když potřebuješ, ujme se tě, když potřebuješ, vysvětlí ti to. Máš jeho srdce, máš jeho lásku, kterou žádný tvůj hřich nemůže zničit. Neustále a znova máš otevřené dveře. At' jsi kdekoli, stále můžeš slyšet: "Dítě moje, ty jsi stále se mnou a všechny mé věci patří tobě." (Lk 15,31bc) At' zabloudíš kamkoli, u Otce na tebe čeká synovský prsten na ruku. I když jsi duchovně zemřel, můžeš být oživen. I když ses ztratil, můžeš být nalezen.

Vstaň a jdi domů! A vejdi domů, at' už se vracíš z daleka, nebo z otcovského pole. Milující Otec čeká. Amen.